

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

جو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم ویر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

سیاسی	Political
-------	-----------

موسوی

09.04.08

دیده درایی امپریالیستی

امپریالیزم که آنرا "بالاترین مرحله سرمایه داری" نیز یاد نموده اند، در مقایسه با تمام سیستم های اداری استعماری در درازنای تاریخ، متکامل تر بوده از تحرک بیشتر برخوردار می باشد. این تکامل و تحرک بیشتر اگر از سویی به رشد تکنالوژی و وسایل فوق مدرن مورد استفاده، وابسته است؛ از جانب دیگر به ساختار اقتصادی و اجتماعی برخاسته از آن، منوط می باشد.

به عبارت دیگر امپراتوری های دیروزی از امپراتوری روم و ساسانی گرفته تا امپراتوری خلفای بغداد و از امپراتوری جهانی پرتگال و اسپانیا گرفته تا امپراتوری فرا قاره ای بریتانیای کبیر، با آنکه از لحاظ تسلط بر مستعمرات و داشتن دست بالا در حیات و ممانت ساکنان آن، نسبت به شرایط امروز از مزیت هایی برخوردار و در نتیجه کمتر مجبور بودند برای فریب خلقهای خود و خلقهای جهان به دروغ پناه ببرند و می توانستند جنایات شان را با یک بهانه مروج در همان مقطع تاریخی به مثابه خدمتی به جامعه بشریت، توجیه نمایند، با آنهم در مقایسه با تسلط امروزی سیستم امپریالیستی بر انواع مختلف روابط استعماری از کار آیی کمتری برخوردار بودند، زیرا در آنزمان به صورت عمده بازوی قهر دولت های استعماری پایه های تحکیم قدرت آنها را تشکیل می داد در حالیکه امروز در کنار تکامل محیر العقول در زمینه تکنالوژی نظامی و در نتیجه اكمال قوه و بازوی قهر دولت، در زمینه بازوی فریب قدرت های استعماری نیز تغییرات اساسی به وجود آمده به جرئت می توان ابراز داشت که امپریالیزم در این زمینه آنقدر راه طولانی را طی نموده که برای قدرت های استعماری دیروز حتما تصور آن نیز ممکن نبود.

یکی از این بازو های توانمند که گاهگاهی تمام پیکر را به مبارزه می طلبد، رسانه ها و فرهنگ اطلاع رسانی در جهان معاصر می باشد. تا بدانجا که برخی ها پا بیشتر گذاشته ضمن آنکه، اطلاعات و اطلاع رسانی را به مثابه قوه چهارم دولت ها معرفی می دارند، عصر ما را نیز عصر اطلاعات یاد می کنند.

بر همین مبنا، امپریالیزم جنایت گستر آمریکا در پهلوی ماشین جنگی بزرگی که به منظور سرکوب خلقهای جهان به وجود آورده است، عظیم ترین شبکه اطلاع رسانی جهانی را ایجاد و تحت کنترل خویش داشته از آن طریق به اصطلاح مردم عوام "شیر را سیاه" نمایانده، به هیچ صورت حاضر نیست به چیزی کمتر از مجاب شدن کامل طرف مقابل قناعت نماید.

از موارد مشخص و میرهن چنین طرز دید و تلاش ریاکارانه در دهه اخیر سروصدا های تبلیغاتی امپریالیزم غرب است در قبال اشغال افغانستان و عراق.

امپریالیزم جنایت گستر آمریکا و شرکای جنایتکارش در ناتو و خارج از آن، بعد از واقعه مشکوک ۱۱ سپتمبر ۲۰۰۱ که می تواند به دست هر کسی ایجاد شده باشد به غیر از افغان ها، و با آنکه حتی در تمام لسٹ افراد مشکوک یک افغان وجود نداشت، زیر نام مبارزه علیه دوباند دست پرورده اش "طالب والقاعده" به افغانستان لشکر کشیده، باز هم دریای خون جدیدی را به راه انداخت؛ به همین سان در مورد عراق و بهانه واهی مبارزه علیه "اسلحه کشتار جمعی" آن کشور را به خاک و خون کشانیده با نابودی کامل زیر ساخت های اقتصادی اجتماعی در آن کشور، پروسه رشد طبیعی آنرا ده ها سال به عقب کشانید.

غول رسانه ها که هدف بحث امروزی ماست، چه قبل از دو تجاوز و چه هم در دوام آن تا جائیکه منافع دو طرف ایجاب می نمود و می نماید به حمایت از بازوی قهر پرداخته، هر روز برای تداوم جنایت و تحمیق خلقهای جهان بهانه و ترفند جدیدی معرفی داشته و می دارند. آنچه برای آنها کوچک ترین ارزشی ندارد، درک

مستقل و مستقیم ملبارد های انسان کره ارض است. آنها با دیده درایی غیر قابل وصفی که فقط می توان آنرا "دیده درایی امپریالیستی" نامید، می کوشند با تمام وسایل و امکانات باز هم سیاه را سفید و عکس آن جلوه داده در نهایت از عملکرد جنایتکارانه شرکای جریشان حمایت نمایند.

نمونه کاملاً جدید این دیده درایی امپریالیستی، کشتار وحشیانه خلق ما به وسیله امپریالیزم امریکا و شرکا در "عزیزآباد" ولسوالی "شیندند" می باشد. در حالی که تمام آن های که از بمباردمان زنده مانده اند همه یک صدا فریاد می زنند، که مجلس عروسی را به خاک و خون کشانیده بیش از ۹۰ تن را در آنجا کشته و ده ها تن دیگر را مجروح نموده اند، در حالی که "محمد اقبال صافی" به اصطلاح وکیل مردم منطقه در پارلمان ادراه مستعمراتی اصرار می ورزد که کشته شدگان همه غیر نظامی بوده و هیچ گونه مناسبتی با "طالب" و یا کدام مخالف دیگر نداشتند، در حالی که نمایندگان با صلاحیت اداره مستعمراتی در یوزانه گرانه از کشتار اتباع افغانی ناله سر داده، به جرم گناه ارباب، تنی چند از نوکران را مجازات می نماید، در حالی که نماینده به اصطلاح "سازمان ملل" رسماً اعلام می دارد که تعداد تلفات غیر نظامیان به بیش از ۹۰ تن بالغ می گردد و از همه روشنتر اجساد در خون خفته مردم بی پناه ما وگور های آنها گواهی می دهند که چند تن کشته و چه تعداد زخمی از چنان عمل جنایتکارانه باقی مانده است، ماشین جنگی امپریالیزم امریکا مصمم است تا تعداد کشته شده گان را محدود دانسته، تلفات غیر نظامیان را به هفت تن تقلیل دهد. باز هم همان بازی "صدام" و اینکه اسلحه کشتار جمعی دارد و یا نه؟ در آن مورد وقتی بعد از سه سال کاویدن و ویران کردن تمام گوشه و کنار ها در عراق چیزی به دست نیامد، ضحاک زمان "بوش جنایتکار" با پر رویی وصف ناپذیری اعلام داشت: "درست یا غلط، یک دنیای بدون صدام در همه حالت بهتر است از یک دنیای با صدام".

اکنون در افغانستان هم اعلام می گردد، هفت غیر نظامی و ۳۰ تن طالب کشته شده اند، دلیل خویش را نیز عکسها و ویدیو هایی می دانند که بمب افکن های خود شان ارائه داده و میرهن است که کسی دیگری را اجازه دست رسی و تحقیق در زمینه درستی و یا نادرستی آن وجود ندارد. قوه چهارم نیز به نشخوار همان خبر دست یازیده چیزی نمانده که جنایتکاران طلبگار هم گردند.

از موضع یک افغان باید بنویسم، که هفت نفر نه، یک نفر. اولاً غلط می کنی در خاک ما جولان می دهی و در ثانی مگر مرگ هفت انسان چیز کمیست، که ارتکاب به آنرا چنین ناچیز جلوه می دهند؟ ما می دانیم آنچه امپریالیزم و رسانه های وابسته به آنرا واداشت، تا به تناقض گویی علیه همدیگر آغاز نموده تعداد قربانیان را، در حد اقل آن معرفی دارند، ترسبست که آنها از خیزش ظفرمند خلق ما دارند، چه آنها به تجربه دریافته اند، که چنین جنایاتی چشم "افغان" را از رویارویی با دشمن "انسوختانده" در عوض، روحیه انتقام و خون را با خون معاوضه کردن وی را استوار تر می سازد.

هموطن!

در شریطیکه روس اشغالگر کشور ما را به خون و آتش می کشید یکی از فرزندان دلیر مردم که جانش را شجاعانه در راه دفاع از آرمان های مردم و سر بلندی کشور فداء نمود چنین نوشت:

برو با روس بگو که حالت خرابه   که مشت ات را ز ما مشتی جوابه
گمان کردی که ملک ما گرفتگی   به این آبی که تو میری سرآبه

امروز من و تو می توانیم و باید هم بتوانیم به امپریالیزم امریکا و شرکای جنایتکارش با صدای رسا اعلام داریم: یانکی ها گور تان را از کشور ما گم کنید ورنه اینجا گورستان ابدی تان خواهد گردید.

در هر جایی که هستیم به پا خیزم و در همسویی و اتحاد عمل با دیگر رزمندگان راه مردم، ضحاک زمان و ماشین جنگی وی را چون حیوان زخم خورده مورد تعقیب قرار داده از پا نیستیم. این حکم زمان است که با تعقیب یک راه درست ملت های کوچک اما یک پارچه بزرگترین امپراتوری ها پیروزی یافته و خواهند یافت.